

MURÁNYI ZITA

con tristezza

halott kezemen az esték gyémántsora
késve érek oda az éjszaka fejről lecsúszik
a csillagkorona amit tegnap még az ég ezüstoffalata
fogott csilingelve csuklómon körberagyog

hófehér alakja mint egy viaszszobor
amikor átkarol van benne élet
az ágyra zuhan a pokol mindjárt
egy árnyékosabb verzió a föltámadásból

az éjszaka sötét kabátja alól
az álmok csillagpora kiszabadul
tegnap félholdat fektettek az ágyra
mára elbomolva holdszagot áraszt

haja karja feje búbja és a halántéka
a szoba rozoga istenbútorán létszomja
zsugorodott álommá homlokán hófehér glória
apa csupas vállát is betemette a korpa

fölöttünk az úr zengő furulya
huzalok az ablakpárkányba fúrva
és a nap millió sugara takar be
ez a kozmikus muzsika

még imádkozunk érette
hogy forró leheletét az összes lyukon
átbújtathassa még tíz ablak van a soron
(jó hogy nem pengő cimbalom)

túl korán húrjaira szakadna
ekkora imádkozásra
istennek is úgy kéne
megsokasodnia a bor a búza

de most még nem most még
itt köröz fölötte őrangyala
szürke drótból a szárnya összecsomózva
ék alakú árnyékot vet az ablakpárkányra

húzza-húzza con tristezza kifelé
most teljes a hold de mintha valaki folyton kibebezné.

